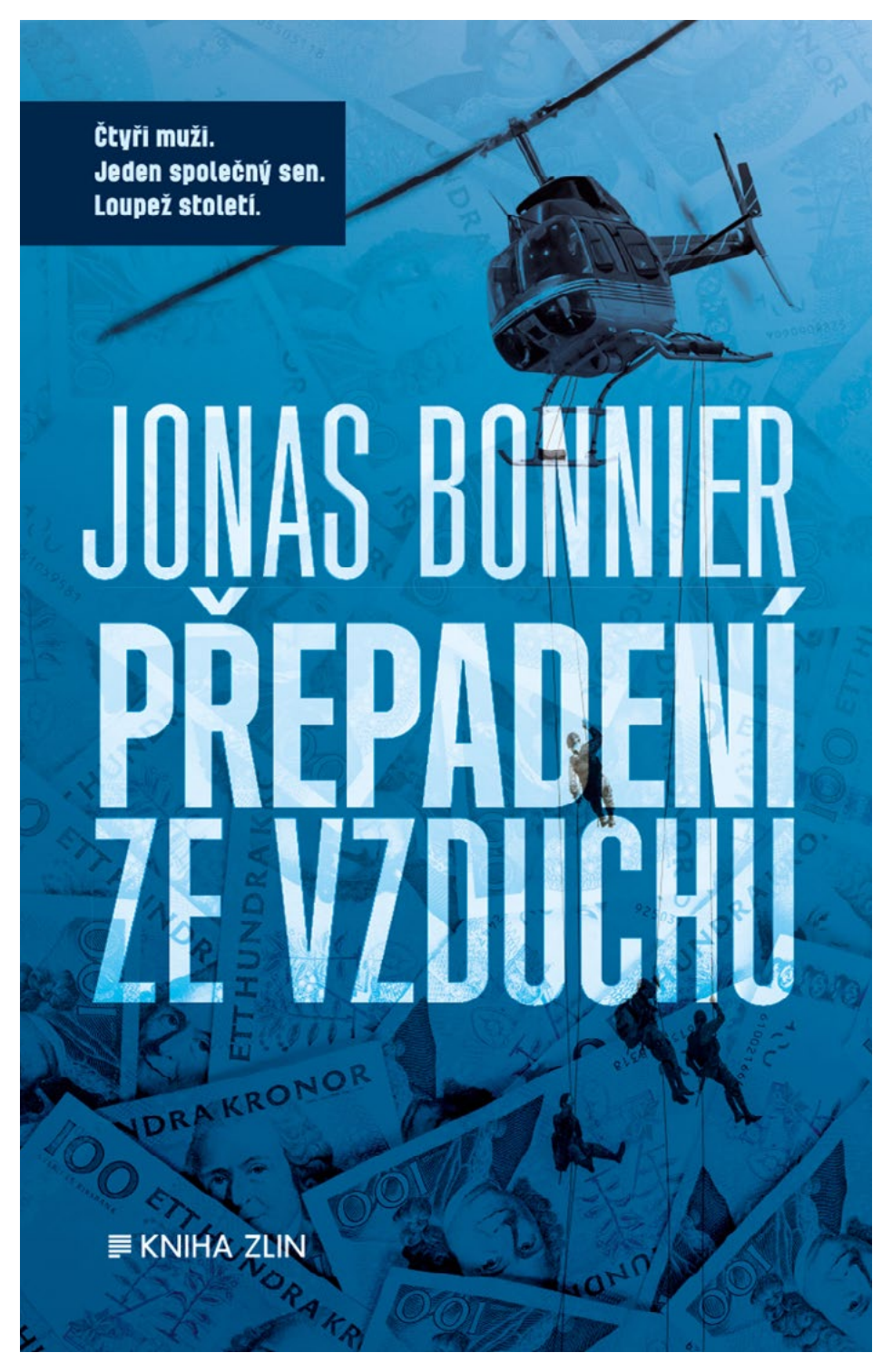

Čtyři muži.
Jeden společný sen.
Loupež století.

JONAS BONNIER PŘEPADENÍ ZE VZDUCHU

≡ KNIHA ZLIN

Přepadení ze vzduchu

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

☰ KNIHA ZLIN

Jonas Bonnier

Přepadení ze vzduchu – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

THRILL

Jonas Bonnier
Přepadení ze vzduchu

JONAS BONNIER
PŘEPADENÍ
ZE VZDUCHU

v překladu Radovana Zítka

≡ KNIHA ZLIN

Tento román je založený na skutečné události. Jinými slovy, autor vycházel z toho, co se blížilo realitě, co bylo zdokumentováno, odpozorováno a převyprávěno, a to všechno potom podle své fantazie přetvářel, doplňoval a rozvíjel.

S ohledem na zúčastněné změnil některá místa a jména, některé situace přidal a jiné odebral. V těchto případech je podoba se skutečností neúmyslná.

V ostatních případech je podoba se skutečností zcela záměrná.

PROSINEC 2008

Z lesa vyšel starý pán, skloněný nad vycházkovou holí. Kráčel po cestě, kterou tvořily zarostlé vyjeté koleje. Měl na sobě černé holínky, které si před pár týdny koupil v supermarketu v Handenu, a tmavohnědý nepromokavý plášť z Tempa v obchodním centru Fältöversten.

Na nákupy oblečení ho nikdy moc neužilo, to opravdu ne.

Sníh se na zemi nadržel, ale stromy a keře pevně svíral mráz. Konečně přišla pořádná zima a k večeru možná začne i sněžit.

Ze zmrzlého lesa, kde paletu šedohnědých odstínů narušovalo jen tmavozelené jehličí stromů, se asi deset metrů před mužem vynořil černý pes. Labradorský retrívr. Podíval se na svého pána, sklonil čumák k zemi a znova se rozeběhl. Po pár metrech přiběhli další tři černí psi, všichni stejné rasy a velikosti. Přeběhli cestu a zmizeli v křoví na druhé straně. Starý pán se vydal za nimi. Za sebou slyšel zbytek smečky, tři feny a jednoho psa, kteří se toulali sem a tam mezi zmrzlým borůvčím a hustým kapradím.

Byli na cestě domů.

Muž bydlel ve tmavočervené chalupě jižně od Landfjärden, přibližně na půl cesty mezi Nynäshamnem a Stockholmem. V zimě z kuchyňského okna dohlédl hustým lesem až k ostrovu Muskö. Dolů k pobřeží to měl od vrátek několik set metrů a míst, kde se jeho psi mohli na jaře a v létě koupat, bylo bezpočet. Labradoři mají mezi prsty plovací blány, jako rasa byli vyšlechtěni aportovat z vody.

Osm dospělých psů obývalo se starým mužem chalupu, pro vrhy štěňat měl dvě kůlny. Labradory choval už téměř dvacet let a psům dával přednost před lidmi. Proto bydlel

v chalupě uprostřed lesa. A protože v okolí nebyly k dispozici ani obecní vodovod, ani pravidelná dodávka elektřiny, musel se spolehnout sám na sebe. Sousedí se drželi v bezpečné vzdálenosti v městské zástavbě, která začínala několik desítek kilometrů na jih.

V prvních letech se muž se zájemci o štěňata setkával sám, ale začalo mu jít na nervy, jak se tlusté paničky ptaly, jestli psi potřebují hodně pohybu, a jak rozmazlené děti tahaly štěňata za uši. A když mu to šlo na nervy, zvyšoval hlas a plácal usmrkance po rukou.

Bůh neměl v úmyslu udělat z něj obchodníka. Tak si staršík obstaral pomocníky. Lidi z jiných chovných stanic, kteří vystavovali jeho štěňata a mladé psy a zařizovali i prodej. A shráblí všechno uznání, o které starému pánovi stejně nešlo.

Když se po ranní procházce vrátil domů, bylo skoro devět hodin. V chalupě měl tři místnosti a kuchyň. Psi do domu natahali půlku lesa a jeho už pár let bolela záda, proto nemělo moc smysl uklízet. Jediná místnost, kde byl trochu pořádek, byla kuchyně, do té psy nepouštěl. Muž postavil na kávu.

Čekal návštěvu.

Znal je dost dobře na to, aby si byl jistý, že pozvání neodmítnou. Předpokládal, že se ho bojí, nebyli by jediní.

První dorazil Sami Farhan.

Starý pán ho viděl přicházet po pěšině od silnice. Autobus z Västerhaninge na Nynäshamn zastavoval nahoře u silnice číslo 73 a chalupa stála v lese ani ne deset minut odtamtud.

Od doby, co Sami tvrdě makal v ringu, uplynulo hodně let, přesto se stále pohyboval jako boxer. Navzdory mohutnému a těžkému tělu měl rychlý a lehký krok. Od vrátek k domu mu to netrvalo ani minutu. Na sobě měl krátký, šedý, vlněný kabát, který by se spíš hodil na jaře do města, a na nohou bílé tenisky.

Muž ho pustil dál. Osm černých psů málem boxera povolilo na zem, jakou měli z nečekané návštěvy radost. Protože druhý host starého pána očividně nepřijel stejným autobusem, budou muset pětatřicet minut čekat. Takové měla linka intervaly. Muž sundal z háčku za dveřmi klíč od kůlny a společně vyšli na dvůr.

„A jak se daří bratrům, Sami?“ zeptal se stařík přátelsky.

„Proč jako?“

„Před časem jsem se viděl s tvým starším bratrem Alim, ale už dlouho jsem neviděl toho mladšího. Adil se jmenuje, že ano?“

„Ano, Adil.“

„Má se dobře?“

„Proč si ho sem nepozvete a nezeptáte se ho sám, když vás to zajímá?“

Muž přikývl a podíval se do země. Přes rty mu přelétl pobavený úsměv. Samiho nedůtklivost vůči bratrům se nezměnila.

Mezi kůlnami na dvoře se nacházel sklípek z padesátých let, postavený postaru z kamenů naskládaných na sebe, se stříškou porostlou mechem. Po několika desetiletích vypadal podobně věkovitě jako les kolem.

S osmi psy v patách se muž a Sami vydali ke sklípku, aby přinesli štěňatům krmení. Právě tam se skladovalo psí žrádlo a taky papírové utěrky, toaletní papír a další věci, které se nevešly do spíže v domě. Sklípek byl podstatně prostornější, než vypadal, zabíhal ještě kus pod skálu, před kterou stál.

Vzadu ve tmě leželo na sebe naskládáno na padesát papírových krabic. Všechny obsahovaly hotovost roztríděnou v plastových sáčkích. Bankovky měly nejrůznější hodnotu a celková částka přesahovala tři sta milionů.

Peníze v tom vlhku a zimě pravděpodobně zplsnivějí.

Starý pán se kvůli tomu neznepokojoval. Stejně si netoužil koupit nic zvláštního.

Poprosil Samiho, aby vzal psí žrádlo, a mlčky šli nakrmit věčně hladová štěňata.

Když se vrátili do domu, vytratil se starý pán do ložnice v patře, zatímco Sami seděl v kuchyni a deset dlouhých minut sledoval, jak kávovarem prokapává voda. Vždycky měl potíže v klidu posedět. Teď bezmyšlenkovitě, netrpělivě a pravidelně podupával pravou patou tak, že se mu klepala celá noha. Díval se z okna a nakonec uviděl, jak z lesa vychází Michel Maloof. Zároveň uslyšel kroky na schodišti – stařík scházel dolů.

Maloof nebyl tak vysoký jako Sami. Kráčel s povytaženými rameny, ale taky se pohyboval rychle a cílevědomě. Měl na nohou kožené kotníkové boty, které se do lesa hodily líp než Samiho tenisky, jenže mu očividně byla zima. Když starý pán otevřel, objevil se Maloofovi na tváři charakteristický úsměv a v černém, pečlivě zastřiženém plnovousu zasvítily dvě řady zubů.

„Zdravím,“ pronesl.

Napřáhl ruku, jenže zapomněl, že starý pán si s nikým rukou netřese. Jenom díky psům a chaosu, který se rozpoutal, nepůsobila celá situace trapně.

„Sami už je tady,“ řekl stařík.

„Sami?“ zopakoval Maloof. „Ten Sami?“

V jeho hlase zazněla sotva patrná příkrost. Jinak se nedalo poznat, co Maloof tou otázkou vlastně myslí. Jeho schopnost skrývat, co mu běží hlavou, byla legendární: s Michelem Maloofem by si nikdo dobrovolně poker nezahrál. Měl neproniknutelný výraz, na tváři neustále přátelský úsměv a pohyboval se plynule, uváženě a promyšleně.

Přejel si rukou po vousech a vtom se ve dveřích do kuchyně objevil Sami.

„To je ale překvapení,“ řekl bývalý boxer.

Michel Maloof se narodil do křesťanské rodiny v Libanu, Sami Farhan do muslimské rodiny v Iráku. Oba v dětství uprchli s rodinami do Švédska a do první třídy začali chodit na jižní předměstí Stockholmu. Starý pán se s nimi setkal při různých příležitostech a za různých okolností. Oba na něj udělali dojem. V průběhu let prokázali, že jsou spolehliví profesionálové, což částečně souviselo s tím, že se nikdy ani nedotkli fetu, ať pro vlastní potřebu nebo z obchodních důvodů. Bylo všeobecně známo, že když už někdo chtěl dělat s Michelem Maloofem nebo Samim Farhanem, nesměl zároveň jet v drogách.

Přesto se Maloofovy a Samiho cesty vždycky křížily jenom letmo. Až do této chvíle.

Posadili se k opotřebenému kuchyňskému stolu. Sami a Maloof rukama svírali teplé šálky s kávou. Sami si říkal, jak je možné, že ten staroch dokáže bydlet v takové zimě. Ve vedlejší místnosti se rozštěkal jeden pes, načež se k němu přidalo pár dalších z jeho sedmi příbuzných a kamarádů. Starý muž je umlčel krátkým povel, aniž by zvýšil hlas.

Sami a Maloof se na sebe podívali.

Stejně jako psi i oni chovali ke starému pánovi respekt, třebaže nemohli tvrdit, že ho znají nebo mají rádi. Nebyl to člověk, který by budil sympatie. Ale když se ozval, přišli, proč by ne? Starý pán měl často zajímavé nápady.

„Jste málo oblečení,“ odpověděl, když se Sami zeptal, jestli by se uvnitř nedalo přitopit.

Sami si raději nechal pro sebe, že teď už existují přímoto-py na baterie, pokud je v chalupě problém s elektřinou.

„Mám návrh,“ pokračoval muž. „Nebo možná spíš dotaz?“

Sami s Maloofem poslouchali. Když teď seděli vedle sebe, rozdíl mezi nimi byl obzvláště zřetelný. Sami na starého muže upíral horlivý pohled, nedočkavě čekal na další větu, přímo se jí dožadoval. Maloof seděl s odvráceným obličejem, uvolněně a naoko bez zájmu, ponořen sám do sebe. Když se

letmo podíval starému pánovi do očí, bylo v jeho pohledu patrné očekávání a zvědavost pozorovatele.

„Ve Västberze se nachází jedna budova,“ řekl stařík, „kterou podle mě oba znáte. Je to dům, ve kterém je uložena velká hotovost. A právě tam se objevila možnost...“

Několik psů zavrčelo. Začali si hrát, znělo to skoro, jako by v sousedním pokoji převraceli nábytek. Ale přestali s tím, aniž by muž cokoli řekl.

„Znám jednu ženu,“ pokračoval, „co by podle mě mohla být... nápomocná. Přínejmenším je tu taková možnost. Hledá... společnost. Je zaregistrovaná na takových těch stránkách. Vždyť víte, kde si lidi ujednávají schůzky?“

Sami i Maloof přikývli. Kdyby to pronesl někdo jiný, zasmáli by se tomu, jaká slova zvolil, „ujednávají schůzky“. Ale s tímhle staříkem se nežertuje. S ním jste hezky zticha a posloucháte.

Napili se kávy, silné a hořké, a čekali, až bude pokračovat.

„Právě proto jsem vás sem pozval,“ řekl po chvíli. „Mohlo by to být něco pro vás. Nechtěli byste se s tou dívkou setkat? Je stejně stará jako vy. Zajděte si s ní na večeři. Stačí říct, že jste se o ní dozvěděli na seznamce.“

Maloof a Sami se na sebe podívali. Ženy ani jednomu v životě nechyběly.

„Já bohužel nemůžu,“ řekl nakonec Sami. „Víte, že znova čekáme dítě, ne?“

„Ano, vím,“ přikývl starý pán. „A dost brzy, že? Synkovi ještě nebyl ani rok, co? Jak se jmenuje? John? Už je pokřtěný?“

„Nemůžu jít na rande,“ řekl Sami a na otázky neodpověděl.

Zadupal chodidlem, aby se trochu zahřál, a začal vysvětlovat:

„Ani fingovaně. Víte, jak to myslím? Mám teď rodinu. V tomhle neježu. Mám rozjetého něco jiného. Chápete?“

Muž přikývl, ale jeho výraz se nezměnil, jako by Samiho námitky neslyšel.

„A co ty na to, Micheli?“ zeptal se.

„Ne. Teda,“ řekl Maloof, „já můžu jít na rande, s kým budu chtít. Teda... tahle holka... dvě stě metrů od té budovy ve Västberze je policejní stanice. S tím ona... asi nic nezmůže, co?“

Muž neodpověděl.

„Asi ne...“ pokračoval Maloof a dával si pozor, aby starému pánovi neodporoval, a přitom velmi stál o to vyjádřit svoje pochybnosti, „... a navíc je tam na recepci ostraha čtyřia dvacet hodin denně. Stovka bezpečnostních kamer. Jeden z nejbezpečnějších trezorů v severní Evropě. Ale... to všechno ona nejspíš ví, že?“

Nevypadalo to, že by muž rozuměl Maloofově ironii.

„Sejděte se s ní,“ zopakoval a otočil se k Samimu. „Vyslechněte si ji. Možná z ní dostanete něco zajímavého.“

Sami si potáhl za lem svetru u krku, jako by se potřeboval provětrat.

„Ne, díky, já nechci,“ odpověděl zdvořile, jako by ho vyzvali, ať si ještě přidá dortík.

Muž se na něj zahleděl s prázdným výrazem v obličejí a pak se otočil k Maloofovi.

„Micheli?“

„Jo. Teda,“ rozmyslel si to, „já nevím.“

„Když ji vezmeš na večeři, zaplatím účet,“ řekl muž. „A pokud to někam povede, mohl bych finančně vypomoci.“

„Jasně, jasně,“ přikývl Maloof. „Ale ne.“

„Ne?“

Maloof udělal tak vágní gesto, že se mu nedalo porozumět. Nechtěl působit negativně. Podíval se na Samiho, který téměř neznatelně zavrtěl hlavou a přitom si mnul ruce, aby si je zahřál. Oba k muži chovali velký respekt, ale tentokrát to vypadalo, že starý pán už neví, co by si ještě vymyslel.

„Jsem zklamaný,“ řekl stařík a vstal od stolu. „Jsem moc zklamaný.“

Ticho v kuchyni by se dalo krájet a ani jednomu z hostů nebylo do zpěvu.

Muž vyndal z kapsy u kalhot kousek papíru a podal ho Maloofovi.

„Stejně si to ale můžeš vzít. Jsou to informace o té dívce. A kontakt na ni. Kdyby sis to rozmyslel.“

„Díky,“ odpověděl Maloof, vzal si papírek a strčil si ho do kapsy u bundy. „Jeden nikdy neví. To je fakt.“

„Myslím, že vy dva byste mohli dokázat něco opravdu... zajímavého, kdybyste na tom dělali spolu,“ řekl muž.

ÚNOR – KVĚTEN 2009

Michel Maloof se šel projít kolem nově postavených domů na nábřeží Hornsbergs strand. Přes tmavý oblek měl jen lehký černý kabát. Hladké podrážky polobotek se nehodily na zledovatělý povrch cesty a on několikrát uklouzl. V ruce svíral černou aktovku. Když za pilíři Ekelundského mostu odbočil na pěšinu ke kanálu, sloužila mu aktovka jako jakási protiváha a pomáhala mu držet balanc.

Byl tu příliš brzy. Schůzka měla začít až ve dvě hodiny a jemu stále zbývalo dvacet minut. Svůj světle šedý Seat Ibiza zaparkoval v ulici Warfvingsväg, přímo před vchodem do G4S. Tenhle seat byl to nejanonymnější auto, jakým v životě jel. Na velkém parkovišti by si ho dost možná ani nevšiml. Maloofovi šlo často o to, aby nebudil pozornost, a Seat Ibiza jako by byl navržený s naprosto stejnými ambicemi.

Ale na to, aby seděl v autě a čekal téměř půl hodiny, než půjde dovnitř, byl příliš nervózní.

Takhle blízko se ještě nikdy nedostal.

Během té krátké procházky podél vody se nesnažil setřást nervozitu, ale vzrušení.

I když se po mírném lednu vrátil mráz, byl úzký kanál mezi vodními plochami Ulvsundasjön a Karlbergssjön stále otevřený. Možná se o to, aby plavební cesta nezamrzla, staralo město? Maloof Stadshagen skoro neznal, nebyla to jeho čtvrť.

Michel Maloof se narodil v Libanonu. V šesti letech uprchla jeho rodina před krvavou občanskou válkou a přes pobřeží se vydali do Itálie, ale jeho táta nikdy nepochyboval o tom, kam mají skutečně dojít. Chtěli do Skandinávie, ráje na zemi. Proč si jeho táta představoval, že severské státy jsou řešením všech problémů, to malý Michel nevěděl, ale nebyl vychovaný, aby rozhodnutí otce zpochybňoval. Pokračovali na sever

a ostré střeozemní barvy a teplé zimy vystřídal drsný a studený kraj na severu Švédska. Maloof nikdy nezapomene na to, jak neustále mrzl. Ve dne i v noci.

Po prvním roce v Åsele, přibližně na půl cesty mezi Östersundem a Arvidsjauem, dokonce i Maloofova táta vyčerpalo to ticho, tma a les. Znova nechal rodinu sbalit těch pár věcí, co měli. Sen o Švédsku stále trval, ale bydlet u polárního kruhu bylo příliš. Rodina se nakonec usadila na stockholmském předměstí Fittja, které si mnozí spojovali se zločinem, chudobou a sociálním vyloučením. Ale oni tam konečně našli klid, který hledali. To místo mělo takové výhody, že se před nevýhodami daly přimhouřit oči, a Maloofova rodina tam bydlí dodnes.

Pod mostem, po němž vede Essingeská dálnice, se Maloof otočil a vydal se zpátky. Na trávnících po stranách cesty ležela jemná vrstva prašanu, která trochu projasňovala šedivý den.

Ze všech stockholmských městských částí byl Stadshagen snad tou nejanonymnější. Čtvrť byla od padesátých let průmyslovou oblastí a neměla jiné ambice než nabízet levné čtvereční metry a dostupná nákladní přístaviště. Teprve v posledních letech dospěli politici a projektanti k názoru, že téhle lokality je vlastně na takovou bezútesnou poušť továren a skladů škoda. Teď už byla její proměna v atraktivní rezidenční čtvrť na spadnutí.

Když Maloof opět vyšel na nábřeží Hornsberg strand a uviděl další rozestavěné budovy, na nichž práce kvůli mrazu dočasně stály, pocítil úlevu, že nebydlí v centru Stockholmu.

Ve Fittje se mu líbilo a město mu nikdy nechybělo. Naopak, skoro vždycky chtěl být rychle pryč.

Podíval se na hodinky. Za deset minut dvě.

Maloof se zhluboka nadechl.

Na recepci seděla starší žena, měla brýle s černými obroučkami a vyfoukané blond vlasy. Na stěně za ní svítlo logo G4S,

jako by to byla náboženská ikona, které se zaměstnanci cestou do kanceláře mají klanět.

Maloof vyšel po schodech z ulice a žena se na něj přísně podívala.

Nevědomky si narovnal uzel na kravatě, rychle si uhladil dlouhé vlasy za uši a dlaní si přešel po upravených vousích. Pak se zešíroka usmál.

„Ve dvě bych tu měl mít schůzku s Andersem Mildem.“

Žena jeho šarmu nepodlehla. Neochotně přikývla na souhlas a vyzvala ho, aby se posadil napravo od recepcy, ona že zatím zavolá Mildově sekretářce.

Strohá designová pohovka byla dokonce ještě míň pohodlná, než vypadala. Když se Maloof posadil, uvědomil si, jak moc nemá rád obleky. Moderně ušité sako ho táhlo v ramenu. Předchozího dne si koupil tmavočervenou kravatu a dvacet frustrujících minut se lopotil, než uvázal pěkný uzel. Jak se může člověk cítit úspěšně, když má kolem krku oprátku?

Maloof se předklonil a nahlédl do chodby s kanceláři. Muž, na kterého čekal, Anders Mild, byl výkonný ředitel a šéf G4S pro Švédsko. Bez pomoci Zorana Petroviče by se Maloofovi nikdy nepodařilo tuhle schůzku domluvit, a když teď chodbou přicházela sekretářka ředitele Milda, Maloof pochopil, jak se to Petrovičovi povedlo.

Sekretářka byla hodně mladá a hodně pěkná.

Maloof vstal. Uvědomil si, že držadlo černé diplomatky svírá příliš pevně. Potřásl dívce rukou.

„Dáte si něco?“ zeptala se, když ho vedla do velké zasedací místnosti s výhledem na střechy okolních budov a na koruny stromů, které rostly dole u kanálu. „Vodu? Kávu?“

„Jistě,“ řekl Maloof. „To je dobré, díky.“

Přibližně v polovině dlouhého stolu vytáhl židli a na tu vedlejší položil aktovku.

„Budete potřebovat projektor?“ otázala se dívka, nejistá tím, jestli host nabídku kávy přijal, nebo odmítl.

Nejdřív nechápal, na co se ho ptá.

„Na tu prezentaci,“ ozřejmila. „Máte přece pro Anderse nějakou prezentaci, nebo ne?“

Maloof potřásl hlavou.

„Přesně tak. Ano... dneska bez projektoru,“ řekl a s širokým úsměvem poklepal na černou diplomatku. „Tohle je moje prezentace.“

Ať už to myslel jakkoli, dívka přikývla, odešla pro šéfa a nechala přitom otevřené dveře.

Maloof byl příliš plný očekávání, než aby si sedl.

Společně se Zoranem Petrovičem si Maloof udělal pečlivou rešerši. G4S je největší bezpečnostní agentura na světě. Funguje ve sto pětadvaceti zemích a navíc patří k největším soukromým zaměstnavatelům na světě, pracuje pro ni víc než šest set tisíc lidí. Jejich skromné počátky se dají vystopovat do Kodaně. Když vybuchovaly ohňostroje na oslavu nastupujícího dvacátého století, byla založena firma, která poskytovala noční hlídače. Podnik později změnil jméno na Group 4 Falck, ale mělo ještě nějaký čas trvat, než přišla jeho expanze.

„Jde o peníze,“ vysvětloval Petrovič Maloofovi. „Můžeš se každý rok snažit, dělat si svou práci, a přitom zůstane všechno při starém. Provozovat bezpečnostní agenturu by uměl každý. Ale bez prostředků se nikam nedostaneš.“

Zkraje třetího tisíciletí si potenciál bezpečnostní branže uvědomili investoři s rizikovým kapitálem. Otevřeli peněženky, zamávali biči, přejmenovali podnik na Group 4 Securicor a začali skupovat ve velkém. Ve Švédsku padl rostoucímu koncernu za oběť kdysi státní podnik ABAB, načež Petrovič začal nostalgicky vykládat zdlouhavou historku bez pointy, jak v jedné průmyslové oblasti párkrát vyzrál na hlídače ABAB.

Group 4 Securicor, neboli G4S, rostla na londýnské burze. Etablovala se ve dvou obchodních sférách. G4S Secure Solu-

tions se zabývaly ostrahou a G4S Cash Solutions se staraly o transporty hotovosti.

Anders Mild zodpovídal za G4S Cash Solutions ve Švédsku a Michela Maloofa nechal v zasedací místnosti čekat jen několik minut. Mild byl modrooký, středně vysoký muž. Jenom stěží dokázal udržet hlavu vzpřímeně. Na sobě měl lesklý šedý oblek s exkluzivní světlemodrou košilí zapnutou až ke krku. Energickým krokem obešel dlouhý stůl, potřásl si s Maloofem rukou a kývl ke staršímu muži, který přišel s ním, ale zůstal na druhé straně stolu.

„Tohle je Rick Almanza,“ představil Anders Mild kolegu. „Rick je odpovědný za naše aktivity v Evropě, Micheli. Je to můj šéf. Řekl jsem mu o téhle schůzce a jeho zaujala natolik, že kvůli ní přiletěl z Londýna. Bude v pořádku, když ji povědeme v angličtině?“

Maloof se usmál a přikývl.

Nevymýšlí si? Co vlastně Zoran Petrović říkal? Anders Mild přece o Maloofovi nic neví, ani si ho nemohl vygooglovat, protože ten při domlouvání schůzky nepoužil svoje skutečné příjmení. To někdo přiletí z Londýna kvůli něčemu tak neurčitému? Je to past?

Podezíravost přesně potřeboval. Cítil, jak se mu rozbouřený pulz zpomaluje, jak nervozitu střídá rozhodnost a jak nová výzva zlepšuje jeho soustředění. Takhle Maloof funguje.

Nervózní je vždy jen před úkolem, nikdy při jeho řešení. Přikývl na souhlas a přes stůl energicky potřásl Ricku Almanzovi rukou.

„V angličtině. Žádný problém. I'm trully honored.“

Anders Mild se spokojeně vrátil ke svému šéfovi a posadil se ke stolu vedle něj.

Maloof zvažoval, jestli si nemá stoupnout k bílé tabuli umístěné na kratší stěně, ale neudělal to. Stejně neměl, co by na tabuli kreslil.

Pohlédli na klopou Mildova obleku, kde měl připnutý odznáček s logem G4S. Michel Maloof přepadl transporty peněz s tímhle logem už v době, kdy ještě nebyl plnoletý. Vědí tihle ředitelé, že do zasedací místnosti největší bezpečnostní agentury na světě pustili jednoho z nejproslulejších švédských lupičů?

Sami Farhan si v předsíni zavázal vysoké kožené boty, přes tričko s límečkem si navlékl tlustou tmavozelenou pérovou bundu a zrovna se chystal vyjít ven z bytu, když uslyšel, jak se John probouzí.

Zastavil se na prahu, nehlučně bubnoval prsty o kliku a napjatě poslouchal. Dětská postýlka stála v ložnici u okna. Dveře ložnice předtím pomalu zavřel, aby nevzbudil Karin ani chlapce, bylo šest ráno. Stál naprosto bez hnutí, žvatlání na okamžik utichlo, ale pak se znovu ozvalo broukání, které bylo plné očekávání a které postupně nabývalo na síle.

Nebylo pochyb, že se děťátko vzbudilo.

Sami opatrně zavřel dveře od bytu a rychle se vrátil přes předsíň do ložnice. Karin spala, ale ve velké posteli se neklidně vrtěla. V noci byla vzhůru dvakrát nebo třikrát, to nevěděl jistě. Teď zvedl chlapečka z postýlky a položil si ho na měkkou bundu, přitom ho jemně houpal a konejšil. Ale nemělo to naději na úspěch. John měl hlad, který žádné pohupování nemohlo utišit.

„Kolik je?“ zamumlala Karin do polštáře.

Sami opatrně položil miminko do postele vedle ní. Z vůně mateřského mléka se John málem rozkřičel. Karin ze sebe stáhla přikrývku, odhalila přitom velké těhotenské břicho a připravovala se ke kojení.

„Co budeš takhle brzy dělat?“ zeptala se, aniž tušila, kolik je hodin.

Sami se v teplém oblečení potil. Bezradně tam stál a trochu nervózně se pohupoval, jako by ještě pořád konejšil miminko. Nemohl se od toho pohledu odtrhnout. Kojící těhotná žena a děťátko. Jeho rodina. Pokoj byl prosycený tolik známostí a pro něj již neodmyslitelnou dětskou vůní.

„Jdeš do školy?“ zamumlala.

Zamručel. Dalo se to pochopit jako souhlas, ale taky nemuselo.

„Kolik je?“

Ve chvíli, kdy Karin otevře oči a otočí hlavu, uvidí digitální budík, který stojí na nočním stolku. A tak jí to raději pověděl sám.

„Šest hodin a pět minut.“

„Copak se učíte od úsvitu?“

Usmála se, ale oči nechala zavřené. Miminko hlasitě mlaskalo.

Sami chodil do Kristineberské kuchařské školy, byl to jeho druhý semestr. Vaření mu vždycky šlo, ale teď se to měl učit od základů. Slíbil jí to. Když otěhotněla poprvé, dala mu ultimátum. Jasně a srozumitelně mu vysvětlila, že pokud táta jejího dítěte bude jednou nohou v kriminále, pořídí si jiného tátu, s jinými životními ambicemi. Buď Sami přestane celé dny spřádat plány na jedno fantastické přepadení či vloupání za druhým, nebo může táhnout hned, než si k miminku vytvoří citové pouto. A miminko k němu.

Pro Samiho to nepředstavovalo žádnou volbu, byla to samozřejmost. Kvůli Karin byl ochotný udělat cokoli.

Proto se přihlásil na Kristineberskou školu. Rozhodl se, že si konečně sežene pořádnou práci.

„Jedeme s celou třídou do přístavu, abysme tam byli, až rybáři přivezou krevety,“ odpověděl a pravdu přitom trochu přibarvil.

Jako vždycky mluvil za pomoci celých paží i rukou. Ukázal směrem k přístavu, naznačil, jak lodě připlouvají, a udělal posunek, který snad mohl představovat korýše.

„Tak běž,“ zašeptala Karin s úsměvem. „Už jdi. Možná ještě usneme...“

Přikývl. Podupával chodidlem, jakoby do taktu se zrychleným technem. Přesto odtamtud nedokázal odejít. John po-

mlaskával. Karin vycítila jeho váhání. Otevřela oči a podívala se na něj, jak stojí v ložnici celý navlečený.

„Jseš tak strašně pěkněj,“ usmála se. „Tak tady tak nestůj a už běž.“

Ušklíbl se, znova přikývl a z okouzlení se vysvobodil tím, že se otočil o sto osmdesát stupňů a vrátil se do předsíně. Pak seběhl po nerovných schodech ve starém domě v ulici Högbergsgatan. Tisíce hodin v ringu během dospívání na něm zanechalo stopy, přímo letěl.

Venku na studeném únorovém vzduchu ho zaplavil pocit hrlosti. Během všech těch podzimních schůzek a diskuzí ho držel v sobě. Bylo toho příliš, co mělo zapadnout na své místo, nechtěl nic uspěchat. Ale teď se konečně opovážil věřit, že to vyjde.

Sami chvátal ulicí. Sníh, který v noci napadl, během dne rozfouká vítr. Když se dostal na roh ulice Katarina Västra kyrkogata, rýsovaly se proti tmavošedému nebi černé siluety holých stromů z kostelní zahrady. Slunce ještě několik hodin nevyjde.

Měl v plánu vrátit se domů ke Karin kolem oběda a ještě předtím se zastavit v prodejně alkoholu pro velkou láhev moštu na oslavu.

Přiběhl k autu a za volant se posadil s úsměvem. Bez Karin a Johna, napadlo ho, by se nikdy nedostal tak daleko. Bez nich by se o to možná ani nepokusil.

Rozjel se směrem k ulici Katarinavägen a přemýšlel o všech varováních, která během let dostal. Zahořklí bývalí staří mládenci, kterým chyběl jejich bezstarostný život. Mohli vyprávět, že dítě člověka napřed připraví o spánek, potom o sex a nakonec o samotný život. Částečně by jim dal za pravdu. I on spí špatně a svým intimním životem se nemůže vychloubat.

Ale John je zázrak, který všechno vynahradí.

Všechny změny jsou těžké. Lidé rok za rokem zůstávají ve stejné práci, protože na nic jiného nemají odvahu. Člověk se stýká s kamarády z dětství, s nimiž si už nemá co říct, ale je lehčí zavolat jim, než si hledat nové. Samiho dětství bylo jednou dlouhou objevnou plavbou jižními předměstími Stockholmu. Jestli to nakonec bylo dvacet nebo čtyřicet adres, to už nevěděl a bylo to jedno. V době jeho mládí nevládla taková segregace jako dnes. Tehdy všichni drželi spolu, muslimové, křesťané i židé. Turci, Iráčané i Jugoslávci. Naučil se vycházet s každým, dokázal si povídat a přátelit se s finskými gastarbeitery i africkými uprchlíky. Stal se z něj chameleon, musel se naučit rychle se přizpůsobovat novým podmínkám.

Toho teď využije. Už ho to napadlo dřív, ale tentokrát to bylo doopravdy. Kvůli Karin a synům, tomu narozenému i nenarozenému, nechá život kriminálního za sebou. Svlékne se z kůže. Nebude mazat žádné z tisíců jmen, která měl v adresáři, ale přidá několik nových.

Nešlo o nejsnazší způsob, jak to změnit, ale byl to jeho způsob.

Sami Farhan to vzal přes Skeppsbron a Blasieholmen. Bylo úterní ráno, provoz v centru ještě nezhoustl. Na druhé straně zátoky kotvila plachetnice af Chapman, přestavěná na hostel. Osvícený bílý trup spočíval ve vodě černé jako kaluž inkoustu.

Vyrazil tak, aby měl dost času. Sám tomu říkal dochvilnost, jiní by to označili za posedlost mít všechno pod kontrolou.

Opravdu mířil do přístavu Frihamnen. Jenže tam jel sám, ne se školní třídou. S hodinami ve školní lavici skončil, žádná další výuka vaření už nebude. Tím, že by krájel okurky na švédské stoly nebo zaléval losí karbanátky smetanovou

omáčkou, by svojí rodině nikdy neumožnil život, jaký si zasluží.

Tohle ráno bylo prvním v jejich novém životě. Tak jako vždycky dostal i tuhle šanci úplnou náhodou. Peníze se mu nesháněly snadno. Vložil do toho všechno, veškerou hoto-
vost, kterou se mu podařilo z účtu vybrat. Navíc do projektu nalákal i další investory. Především svoje bratry. Utahovali si z něj, nevěřili mu a nadávali do „rybích handlířů“. Ale finančně přispěli, stejně jako spousta jeho dalších přátel a známých. Dokonce i Karinín strýček, aniž by o tom ona věděla. Byly to čisté peníze, vložené do legálního podniku.

Kolem náměstí Nybroplan začalo být patrné, že se už město probudilo. Lidé kráčeli z ulice Strandvägen do Hamngatan, z Blasieholmenu na Östermalm. Tahle nejbohatší stockholmská městská část nedělala na Samiho coby obyvatele Södermalmu nikdy velký dojem. Na östermalmském náměstí Stureplan bylo navíc předměstí víc přítomné než kolem södermalmského náměstí Mariatorget nebo na Mosebacku a on měl už dávno předměstí dost. Karin Flodinová se narodila a vyrostla na Södermalmu poblíž náměstí Nytorget, tamní školy patřily mezi nejlepší ve městě. Jejich děti budou taky vyrůstat na Södermalmu.

Sami miluje Karin tak dlouho, co mu paměť sahá. Na každého člověka v životě čeká jedna velká láska. On měl štěstí. Tu svou potkal už jako teenager.

Když se Karin, jeho nedosažitelná chlapecká láska, stala jeho milenkou, jeho láska k ní se prohloubila tak, jak si to ani nedokázal představit. Nejasné sny se změnily ve fyzickou skutečnost. Vymačkané tuby od zubní pasty, neumyté talíře a kalhotky pohozené na podlaze v koupelně samozřejmě člověka dokázaly naštvat a v jeho dřívějších představách se nevyskytovaly. Nikdy si nedokázal představit, jak ráno voní její pokožka na bříše, jak se jí zablýskne v očích, když

se na něj podívá, ani to, jak mu chytá šermující ruce, když jí něco vypráví, drží je v klidu a dívá se hluboko do jeho duše, kde je schopná odhalit věci, o nichž neví ani on sám.

Když ke svým předchozím rolím přidala další a stala se matkou jeho dítěte, prošla jeho láska další transformací. Nejjasněji si to uvědomoval, když přemýšlel, jaké by to bylo, kdyby o ni přišel. Vždycky ho to znervózňovalo, ale teď si život bez Karin nedokázal ani představit. Až příliš to bolelo.

Proto Sami Farhan seděl tohoto časného, potemnělého, únorového rána v autě a ulicí Strandvägen jel vstříc svému novému životu.

„Tak tady je,“ řekl Michel Maloof anglicky.

Zvedl černou aktovku, kterou měl položenou na židli vedle sebe, a postavil ji na stůl.

Ředitel Anders Mild a prezident společnosti Rick Almanza se na diplomatku nedůvěřivě zahleděli.

„Vaše aktovka?“ zeptal se Mild. „Ale... v tom případě jsem to asi špatně pochopil. Myslel jsem, že se naše schůzka bude týkat zefektivnění distribučních aktivit naší firmy ve Švédsku.“

„Přesně tak,“ usmál se Maloof a ukázal pánům svůj bílý chrup, zvýrazněný tmavým plnovousem. „Líp se to vyjádřit nedá. Zefektivnění. Ve Švédsku.“

„Jak to myslíte?“ zeptal se Mild.

„Myslím to tak, že... když už mluvíme anglicky... by tohle jednání mohlo mít dalekosáhlejší význam než jen pro Švédsko.“

Blafování nejlíp prohlédnete tak, že se mu postavíte.

Maloof si ještě pořád nebyl jistý, jestli ten Angličan je opravdu tím, za koho se vydává. Připadalo mu naprosto absurdní, že by prezident společnosti přiletěl jenom kvůli němu.

Ale starší muž zůstával zticha a Maloof měl pocit, že na něj spíš upírá pozornost, než že o něm pochybuje.

„Povím vám... o své aktovce,“ pokračoval Maloof, který sekretářce Anderse Milda řekl, že na tuhle schůzku přiletěl do Stockholmu z Malmö. „Včera v letadle jsem ji měl na podlaze pod sedadlem. A dnes ležela na sedadle vedle mě v autě, když jsem jel sem. No... a... kolik lidí si myslíte, že si jí všimlo?“

Byla to řečnická otázka. Černá diplomatka, jež stála na stole, byla stejně anonymní jako zasedačka, v níž seděli. Nevypadala ani draze, ani lacině a nezdálo se, že by šlo o designový kousek. Zdálo se, že je z kůže, ale když jste se podívali z větší blízkosti, hádali byste nějaký tvrdší plast.

„Chcete tvrdit, že...“ spustil Angličan, který pochopil, kam tím Maloof míří.

„Přesně tak,“ nasadil Maloof ještě širší úsměv. „Tahle aktovka není jen stejně bezpečná, ale... dokonce bezpečnější než dnešní kufry na přepravu peněz. Vejde se do ní mnohem víc.“

Snažil se, aby jeho hrdost nepřerostla v namyšlenost. Ale popravdě i jeho samotného aktovka ležící na stole před ním fascinovala.

Vypadalo to, že Andersi Mildovi až teď došlo, o co při schůzce jde a co tam Maloof dělá. Ředitel se na židli nespokojeně zavrtil a krátce si povzdechl. Lidí, kteří se pokoušeli G4S prodat nové bezpečnostní kufry, byla spousta. Jeden švédský podnik z Norrlandu, SQS ze Skellefteå, se už ve vývoji dostal tak daleko, že získal řadu zákazníků na kontinentu. Maloof si byl jistý, že schůzku si stejně jako SQS pokoušeli domluvit i mnozí další, ale bez takového Zorana Petroviče, který chodil s ředitelovou sekretářkou, jim zůstávaly dveře zavřené.

Teď bylo moc pozdě na to, aby se s tím Mild snažil něco udělat: Maloofova aktovka už stála na stole.

„Je to opravdu možné?“ řekl Mild a znělo to skepticky. „Že je uvnitř tak velká?“

Maloof bez dalších průtahů a s nakažlivým entuziasmem zahájil názornou ukázkou vnitřku diplomatky a nešetřil přítom detaily.

G4S už dlouho používala modré bezpečnostní kufry, které se vyráběly v jižním Německu. Jeden ze srbských kontaktů Zorana Petroviče pečlivě střeženou továrnu navštívil a hned nato se zrodil jejich nápad. Německé kufry byly těžké a neskladné, zaměstnanci bezpečnostní agentury je museli tahat na vozíčkách a s hotovostí nemohli manipulovat, aniž by vzbudili pozornost. A tak z nouze udělali ctnost a z modrých kufrů přenosné špiónské centrály. Kromě GPS lokáto-

ru funkčního v dosahu sta kilometrů obsahovaly dokonce i vestavěné bezpečnostní kamery a skryté mikrofony. To znamenalo, že registrovaly a dokumentovaly všechno, co potenciální lupič řekl a udělal. Mnozí Maloofovi kamarádi se o tom přesvědčili u soudu, žalobci díky tomu měli nahrané důkazy, které nebylo možné popřít.

Petrovič ovšem musel uznat, že největší přednost kufrů spočívala v jejich bezpečnostním zamykání. Především se nedaly otevřít běžnými univerzálními klíči. Ale nešlo to ani šroubovákem, páčidlem, jakýmkoli násilím. Pár nezkušených pubertáků ani náhodný feťák by zámek nikdy neotevřeli. A neuspěl by ani profesionální lupič, kdyby si modrý kufr vzal do opravdové dílny a pustil se do něj s pořádnými nástroji. Kufr obsahoval několik rozbušek, a pokud se neotevřel správným způsobem, došlo k explozi. Následně vybuchly ampulky s barvou a peníze a někdy i lupičovo oblečení byly znehodnoceny.

Černá aktovka, kterou onoho úterního únorového odpoledne Michel Maloof představil evropskému vedení G4S, se mohla pyšnit všemi funkcemi německého modrého kufru. A protože se podniku ze Skellefteå ještě nepodařilo na svoje inovace získat patent, vypůjčila si Maloofova taška několik funkcí i od nich.

Ale kromě toho měla Maloofova černá diplomatka dvě rozhodující vylepšení. Zaprvé byla prostornější než modrý kufr. Bezpečnostní a technické prvky byly mnohem menší a byly zabudovány do víka a dna, čímž se vytvořilo více místa pro převáženou hotovost. Výsledkem pak byla tahle aktovka, ve srovnání s tou modrou obludou mnohem lehčí a diskrétnější.

„Neuvěřitelné,“ řekl Mild, když se nakonec nechal přesvědčit.

„Přesně tak,“ souhlasil Maloof. „My... tedy... výroba probíhá ve Slovinsku. Proto je cena... taková, jaká je.“ Pohlédl

jim přímo do očí. O ceně se ještě nebavili, ani jeden z šéfů bezpečnostní agentury se na ni nezeptal a Maloof nechtěl předbíhat, dokud si nebude jistý, že je to zajímavá. Soudě podle toho, jak intenzivně během jeho prezentace přikyvovali, to viděl celkem optimisticky. Angličan se mu odhadoval hůř, ale i tomu se ke konci objevil na tváři lehký úsměv.

Pak si starší muž odkašlal a obrátil se přímo na Anderse Milda.

„To je tedy překvapení,“ řekl. „Opravdu.“

Almanzova angličtina zněla jako ta, na které Maloof vyrůstal u televize na konci sedmdesátých let. Dávali v ní seriály odehrávající se na britských venkovských zámcích a panstvích, kde muži nosili zelené tvídové oblečení, o víkendech pořádali hony na lišky a drželi si hordy služebnictva.

Angličan se otočil na Maloofa.

„Přijel jsem do Švédska na konferenci a domů letím až večer,“ vysvětlil. „Anders se mě zeptal, jestli nemám chuť se téhle schůzky zúčastnit a já nabídku přijal hlavně proto, že jsem neměl nic lepšího na práci. A jsem za to rád.“

Maloof se pokusil zakrýt spokojený úsměv, ale podařilo se mu to jen napůl. Uhladil si vousy a pyšně se podíval na černou aktovku, jako by si vedla obzvlášť dobře.

„Samozřejmě je tu celá řada otázek, ke kterým se ještě bude třeba vrátit,“ navázal Almanza. „Mimo jiné jde o bezpečnost ve slovinských továrnách.“

„Samozřejmě,“ odpověděl Maloof.

„A potom tu máme otázku výhradního práva, že?“

Maloof přikývl.

„Výhradní právo. Pokud G4S udělá objednávku... pak přirozeně nikdo z vašich konkurentů nebude moct náš produkt zakoupit.“

Usmál se od ucha k uchu. Angličan spokojeně přikývl. Maloof došel k závěru, že v téhle situaci je cena podle všeho jenom drobný detail. Stále se na ni nikdo nezeptal. Na schůz-

ku přicházel s tím, že bude za jednu tašku požadovat dvacet tisíc korun, ale teď usoudil, že si stejně tak může říct o třicet. Bylo by to jedno. Ani se neodvážil uvažovat, o kolik peněz by šlo v případě švédského trhu, nedejbože kdyby se tahle diskuze týkala celé Evropy.

Výrobní cena jedné aktovky nepřesahovala podle Zorana Petroviče pět tisíc. Počet bezpečnostních kufrů, které se používaly na švédském trhu, se pohyboval kolem deseti tisíc.

Z té sumy šla hlava kolem.

„Samozřejmě ještě bude třeba projednat vše v Londýně,“ pronesl Almanza, „ale jsem si celkem jistý, že se moje nadšení přenese i na tamní kolegy.“

Sebevědomě pozvedl obočí, aby dal najevo, že půjde o pouhou formalitu, a Anders Mild souhlasně přikývl.

„Určitě pro vás nebude problém zaletět do Londýna a tuhle prezentaci zopakovat, že ne?“

Maloof se usmál a posadil se.

„To rozhodně nebude. Dejte mi pár hodin... a jsem tam.“

Almanza vypadal spokojeně.

Když Michel Maloof před necelými třiceti lety přistál s rodinou na letišti v Arlandě, roztrhal před pasovou kontrolou svůj libanonský pas a spláchl ho do záchodu. Tak se to v té době dělalo, poradili jim to příbuzní, kteří už se do Švédska dostali. Bez pasu uprchlíky registrovali jako bez státní příslušnosti, což snižovalo riziko, že je pošlou zpátky. Kam by je posílali? Toho rána v záchodové kabině na letišti ale Maloof v následujících letech litoval. Mohl sice s rodinou ve Švédsku zůstat, ale ukázalo se, že je skoro nemožné získat švédský pas bez nějakého zahraničního, za který by ho vyměnil. A když už čekal tak dlouho, že začínalo být načas, poprvé ho zavřeli.

To znamenalo, že se znova ocitl na konci fronty. A to se mělo několikrát opakovat. Michelu Maloofovi teď bylo dvaatřicet, ale stále neměl pas, ať už libanonský nebo švédský.

Proto nemohl letět do Anglie, země mimo Schengen. Musel by poslat někoho jiného. Třeba Petroviče. To by nebyl problém.

Rick Almanza vstal a Mild učinil totéž.

„Velice děkujeme, Micheli,“ řekl Angličan. „Bude radost s vámi obchodovat.“

I Maloof se zvedl. Byl překvapený a ohromený. S oběma muži na druhé straně stolu si podal ruku.

Právě si vydělal víc peněz, než se mu v životě snilo. Miliony. Desítky milionů.

„Já děkuju. A co se týče ceny... a množství... a dodací lhůty...?“

Almanza se zasmál.

„K tomu se stihneme vrátit,“ řekl. „Kontrakt na naše nynější bezpečnostní kufry vyprší v roce 2024. Takže máme patnáct let na vyjednávání.“

Maloofův úsměv pohasl. Nepřeslechl se? Rozuměl správně?

„Jak vidíte,“ dodal Anders Mild švédsky, „teď toho nemůžeme moc udělat, váže nás současná smlouva. Ale my v G4S pracujeme s dlouhodobým výhledem a doufám, že vy také.“

2024?

Dělají si z něj legraci?

Sami Farhan odbočil vlevo do ulice Tegeluddsvägen, přešel železniční koleje a zamířil ke kancelářím a skladištím Frihamnenu. Bylo půl sedmé ráno, ještě panovala tma a on v napjatém očekávání bubnoval prsty do volantu.

Na rozdíl od ospalého centra jela aktivita v přístavu na plné obrátky. Kamiony a nákladní auta kyvadlově přejížděly po ulici Frihamnsgatan osvětlené ostrými reflektory, které tu zaujaly místo pouličních lamp. Jeřáby zvedaly z lodí kontejnery. Představa, že jedna taková plechová bedna se stane výchozím bodem Samiho nového života, ho zneklidňovala.

Hassan Kaya měl kancelář ve skladu č. 6. Sami zaparkoval u přístavní hráze.

Lod' by měla připlout za necelou půlhodinu.

Nemohl si to nechat ujít, chtěl to vidět na vlastní oči. S Ibrahimem Bulutem, který ho do projektu zatáhl, se dohodl, že se setkají na nábřeží. Bude to okamžik, na který se nezapomíná.

Před čtyřmi měsíci vešel Sami z úzké chodby bez oken v druhém patře do těsné a přeplněné kanceláře Hassana Kayi.

Seznámil je Ibrahim Bulut.

Sami jako teenager chodil s Bulutem do boxerského klubu Linnea. Neboxovali tam spolu víc než pár měsíců, ale stačilo to, aby se spřátelili. V průběhu let se tu a tam dál vídali a po roce 2000 spolu několikrát dělali. Potom se Bulutovi podařilo to, co měl Sami v úmyslu teď. Přesedlal. Turek opustil dráhu zločinu a v současnosti řídí v Årstě úspěšnou firmu na dovoz květin. Právě přes importní aktivity se na podzim

dostal do kontaktu s Hassanem Kayou, a to právě v době, kdy se Kaya chystal rozjet nový podnik. Samimu nabídli, že se může na podniku podílet, jen díky tomu, že byl zrovna s Bulutem v autě, když mu Kaya zavolaal a řekl mu o svých plánech.

O několik dní později se sešli v Kayově kanceláři ve skladu č. 6. Místnost páchla plísní a překypovala šanony a papíry. Sami seděl na dřevěné židli a poslouchal Kayu, který vysvětloval, jak se věci mají.

Vykládal, že se v téhle branži pohybuje už dlouho a čerstvě i mražené koryše dováží už od poloviny devadesátých let. Ale teď má v plánu změnit podnikatelský záměr a boj proti monopolu řetězců Ica a Axfood vzdát. Proto hledá nové partnery. Většina těch, kdo loví krevety a slávky, nejezdí dál než do Severního moře. Kdo se vydal až k Severnímu ledovému oceánu, narazil na mnohem kvalitnější koryše. Většinu lidí ale odrazovala dlouhá cesta zpátky do Švédska, navíc po moři, které bývá rozbouřené. Jenže Hassan Kaya vypátral kapitána, který koryše mrazí už na lodi, a který tudíž dodává zboží ve výborné kvalitě za rozumnou cenu. Coby velkoobchodníci budou moct nasadit vysokou marži a pořádně si nahrabou.

Na papírový ubrousek, který vylovil z krabice od jídla z čínské restaurace v ulici Valhallavägen, Kaya všechno sepsal. Tyto údaje pak Samimu nechal, aby si sám spočítal, jaké peníze se na dovozu dají vydělat.

„Vybudujeme vlastní podnik,“ vysvětlil Kaya. „Ty, já a Ibrahim. Ten můj kapitán potřebuje zmodernizovat palubní mrazáky, což vyžaduje kapitál. Ibrahim slíbil, že přispěje deseti miliony, a já do toho vložím stejně. Kolik si představuješ, že bys investoval ty?“

Po schůzce se Sami cítil jako omráčený. Tolik peněz neměl. Vybral všechny peníze z účtů, jeho bratři neochotně přispěli většinou svých úspor a nakonec přesvědčil i několik

přátel a Karinina strýce, aby do toho šli s ním. Sehnal celkem pět milionů, což stačilo na dvacet procent nově založeného importního podniku.

Karin o projektu řekl, ale nechal si pro sebe, jak moc do něj vlastně vložil.

Risk ho přece provázal po celý život.

Když toho studeného únorového rána Sami Farhan vyběhl dvě patra ve skladu č. 6 a chtěl prohodit pár slov s Hassanem Kayou, nepřekvapilo ho, že dveře k jeho prosté kanceláři jsou zavřené a zamčené. Kaya Samimu vymlouval, aby sem jezdil, až loď přípluje: vykládka kontejneru s mraženými krevetami není pro někoho, kdo to už mnohokrát zažil, žádná mimořádná událost.

Ale Sami to ještě nezažil.

Rychlými kroky zase seběhl schody a vyrazil z budovy. Voda v Baltu byla ještě pořád o pár stupňů teplejší než studený ranní vzduch. Zátoku a přístavní mola halila mlha a jemu cestou přes ulici zvlhl obličej. Bylo za deset minut sedm, a když Sami v dálce v přístavišti uviděl stát bílý mercedes Ibrahima Buluta, usmál se.

Jakmile se Sami k autu přiblížil, úspěšný velkoobchodník z něj vystoupil a muži se pozdravili.

„Teď si vyděláme pěkný prachy,“ řekl Bulut a chraptavě se zasmál.

Z úst mu vyšel obláček páry, jako by se zasmál do komiksové bubliny.

„Kdepak je ta loď?“ zeptal se a rozhlédl se.

Sami zavrtěl hlavou a nazdařbůh ukázal rukou k vjezdu do přístavu.

„To ty se v tomhle vyznáš. Já nevíím. Fungují lodě jako letadla? Přijíždějí ve stanovený čas, nebo jak to chodí?“

„Kdy naposledy přiletělo nějaký letadlo ve stanovenej čas?“ zeptal se Bulut. „Viděl jsi nějakej náš nákladák?“

Hassan Kaya jim ukázal obrázky, jak budou nákladáky s logem jejich firmy vypadat. Měly by tu být, aby naložily zboží, ale nebylo po nich ani památky. Sami poskakoval jako dítě, které chce teď hned znát odpovědi na svoje otázky.

Odbila sedmá a čekající přátelé se bavili o velkotržnici v Årstě a o tom, kolik peněz jim mražení korýši asi vynesou. Přitom se vši silou pokoušeli zahřát. Sami se celou dobu díval k zátoce Saltsjön v naději, že tam zahlédne loď.

Jenže žádná nepřiplouvala a nepřijel ani žádný nákladák.

V půl osmé už Sami nedokázal skrývat frustraci. Nechal Buluta čekat u mercedesu a šel se zeptat chlapů, kteří vykládali zboží.

Sami Farhan nenechával věci náhodě. V průběhu dvou měsíců, které od jeho investice do projektu uplynuly, položil Hassanu Kayovi tisíce otázek a Kaya mu na všechny trpělivě odpověděl. Díky tomu se Sami dozvěděl nejen to, že očekávaná rybářská loď pluje pod estonskou vlajkou, ale znal i její označení a místo, kde by měla zakotvit.

Jenže nikdo, kdo toho rána v přístavu pracoval, mu nebyl schopný podat jakékoli vysvětlení toho, co se stalo.

Ve tři čtvrtě na osm zavolal Sami Hassanu Kayovi. Ozvalo se vyzvánění, ale nikdo se neozval. Oproti zvyklostem se nezapnula ani hlasová schránka.

„To se mi nelíbí,“ řekl Sami Balutovi, když se vrátil k autu. „Víš, jak to myslím. Nemám z toho dobrý pocit.“

Přes pěřovku si poplácal na srdce.

„Jsi jenom paranoidní,“ usmál se Bulut, opřený o mercedes a kouřící cigaretu. „Jako obvykle.“

„Nejsou to jen moje prachy. Rozumíš? Spousta lidí od toho něco očekává. Fakt spousta.“

„To už jsi říkal,“ připomněl mu Bulut. „Asi tak stokrát.“

„Tak kde je sakra ta loď?“

Sami si plácal rukou o stehno a vrtěl hlavou.

„Co se k tomu čekání posadit?“ navrhl Bulut. Kamarádovo chování už ho začínalo rozčilovat.

Posadili se do mercedesu a Bulut nastartoval, aby si zatopili. Mlčky pak hleděli k prázdnému vjezdu do přístavu. Sami dál bubnoval rukama. O svoje stehna, o přístrojovou desku a o dveře od auta. Po pár minutách už to nevydržel.

„Půjdu se podívat nahoru do kanceláře, jestli nepřišel.“
Ibrahim Bulut přikývl.

Když Sami Farhan znova vešel do chodby ve skladu č. 6, většina dveří byla stále zavřená. Zaklepal na Kayovu kancelář. Nejdřív opatrně, pak o něco silněji. Žádná odezva.

Vyndal si mobil a znova zkusil vytočit číslo, na kterém byl dovozce korýšů doposud vždycky k zastížení. Ozvalo se vyzvánění, ale hlasová schránka nenaskočila ani teď.

Se sluchátkem přitisknutým u ucha upíral Sami pohled na zavřené dveře. Některé dveře od kanceláří na chodbě byly plechové, ale tyhle byly dřevěné. Dal si mobil do kapsy a přitom zkusil do dveří strčit ramenem. Trochu se pohnuly. Ne moc, ale dost na to, aby mělo cenu pokusit se o to znova, větší silou.

Na pátý pokus se dveře rozletěly. Ozvalo se křupnutí, rám praskl a Sami znenadání stál v malé kanceláři, kterou už tolikrát navštívil.

Byla prázdná, ani psací stůl tam nezůstal.

Ve spáncích mu bušil pulz.

Žádná loď nepřípluje. Nepřijede žádný nákladák.

Sami chodil po místnosti v kruzích jako tygr v úzké kleci. Ten hajzl je podrazil.

Ibrahim Bulut čekal v autě. Sami s trhnutím otevřel dveře.

„Je pryč. Rozumíš? Pryč. Kancelář je prázdná. Mobil má vypnutý. Kurva. Kurva, kurva, kurva! Teď k tomu malému šmejdrovi zajedeme a hezky si s ním promluvíme.“

„Co to sakra meleš?“

Bulut úplně zbledl.

„Podrazil nás. Žádná zasraná loď nepřipluje. Teď si toho hajzla podáme a dostaneme z něj naše prachy.“

„Jenže...“ vypravil ze sebe Bulut, „já nevím, kde bydlí...“

„Jak nevíš, kde bydlí? Co to plácáš?“

Sami tomu nemohl uvěřit.

„Myslím, že někde v Göteborgu,“ koktal Bulut. „Nebo v Landskroně nebo tam někde na tom zasraným západním pobřeží.“

„Vždyť jsi říkal, že ho znáš, ne?“

„No jo, krucinál, znám ho! Dělali jsme přece spolu, kurva. Ale ne tak, abych věděl, ve který prdeli bydlí! Bydlí někde s těma svejma zasranejma krevetama, nic jinýho nevím.“

Sami pomyslel na svoje peníze. Myslel na Karin, na její těhotenské břicho a na kojícího se Johna. Vzpomněl si na svého staršího bratra, který mu s jízlivým smíchem přezdíval Pán krevet.

Došlo mu, že se během okamžiku změnil z úspěšného obchodníka a podnikatele v zadluženého kuchařského učně s kriminální minulostí.

„Kurva,“ zařval a rukama praštil do solidní palubní desky německého auta. „Kurva, kurva, kurva!“

Tady ho nepotká.

Z ukrytých reproduktorů se řinula hudba tak nahlas, že Alexandra neslyšela vlastní funění.

You're hot then you're cold, zpívala Katy Perry. You're yes then you're no.

Jak to, přemýšlela Alexandra Svenssonová, zatímco napodobovala energickou cvičitelku řádkou rychlých výskoků, že se můj život dá shrnout třiminutovým popovým songem? Nechtěla být předvídatelná. You're in then you're out. Ale není to její chyba. Na to musí pamatovat. Pro tentokrát je v tom nevinně. Udělala dobře, že mu dala ultimátum. Nemůžem mít všechno, musí si vybrat.

Teď ve čtvrtek odpoledne trénovalo ve Friskis & Svettis v nákupní galerii Ringen asi dvacet lidí. Alexandra sem přišla hned po práci. V tuhle chvíli byli v sále jen dva muži. Jeden byl gay a ten druhý zoufalec. Ani o jednom se nedalo uvažovat jako o vhodném kandidátovi.

Kolena do výšky.

Zakroužit pažemi.

Alexandra Svenssonová chodila cvičit dvakrát týdně a pohyby už znala. Ale chlapa na celý život tady nepotká.

V řadě před ní, šikmo vpravo, byla Lena Hallová.

Alexandra kamarádku sledovala v zrcadle, které se táhlo přes celou stěnu. Lena měla postavu jako přesýpací hodiny. Ke kávě po tréninku si vždycky objednala koláč, po několika soustech ho měla v sobě a nepřípadalo jí na tom nic zvláštního. Přesto dokázala dát kolena výš než cvičitelka a vypadalo to, že se nikdy nepotí.

Život je tak nespravedlivý a Lena Hallová je toho důkazem.

Lenu a Alexandru poutalo zvláštní přátelství. Neznaly se moc dlouho, ale Lena patřila k lidem, které jako byste znali už od první chvíle, kdy jste se s nimi seznámili. Když se po tréninku usadily v kavárně Espresso House na obvyklý šálek kávy – a koláč –, mluvila Alexandra jako obvykle o práci a Lena o oblečení. Tyhle role si mezi sebou rozdělily samy. Alexandra dala k dobrému novou historku o šéfovi a Lena se čtvrt hodiny věnovala šatům, které viděla na internetu a které si chtěla koupit, i když byly moc drahé a ona si je ani nevyzkoušela.

„Asi bych si je neměla kupovat, co?“ řekla.

„Já si toho na sebe zas tolik nekupuju,“ odpověděla Alexandra.

V pravidelných intervalech pokukovala po hodinách na mobilu. Domů do bytu v Hammarby Sjöstadu neměla nijak zvlášť naspěch, chtěla jenom zajít do obchodu v ulici Hammarby allé a koupit si jídlo k večeři. Toužebně se zadívala na Lenin koláč a rozhodla se, že do košíku přihodí jednu hořkou čokoládu s mátou od firmy Lindt. Aby se měla čím utěšovat, až bude trávit večer před televizí.

Alexandra věděla, že by na toho chlapa měla přestat myslet, když ho nejspíš už nikdy neuvidí. Nebyla to žádná velká ztráta, stejně to bylo jenom placebo.

Přesto na něj myslela.

Dokázala se zamilovat do naděje, zamilovávala se do lásky jako takové a samotný objekt jejích citů nebyl nikdy moc důležitý. Aspoň ne zpočátku. Ale dřív nebo později jí spadly růžové brýle. A muž spící v její posteli se z kouzelníka, který odčaroval osamělost, proměnil v chrápajícího troubu, co při snídani s plnou pusou mluví jenom sám o sobě.

Přitom ale neuměla být sama.

Povzdechla si.

„Co je?“ zeptala se Lena.

„Ale nic,“ řekla Alexandra.

„Víš ale, o čem mluvím, ne?“

Ve skutečnosti Alexandra neposlouchala, takže když teď přikývla, doufala, že se Lena na nic dalšího nezeptá.

Lena dojedla koláč a požádala o účet.

„Uvidíme se v úterý?“ zeptala se, aby si to potvrdila.

Alexandra přikývla. Chodit na cvičení s Lenou bylo zábavnější, než tam chodit sama, ale víc než dvakrát týdně by to nevydržela.

„Co kdybychom zkusily tu jógu?“ navrhla Lena. „Dostala jsi ten email?“

„Jaký email?“

„Včera. Nebo to bylo o víkendu? Vlastně... Ne, počkej, bylo to ve skupině na Facebooku.“

Alexandra pokrčila rameny. Na Facebooku už nějakou dobu byla, ale Alexander Svenssonových je tolik, že všichni, kdo ji kontaktovali, zřejmě hledali nějakou jinou. Připadalo jí snazší Facebook vůbec nepoužívat.

„Tak to jsem nečetla,“ odpověděla.

„Vypadalo to fakt hodně dobře. Čtyři lekce za dvě stovky nebo tak nějak. Zkusíme to?“

Lena začala básnit o skupinové józe a Alexandra se znova zatoulala do vlastních myšlenek.

Život je jako večírek, pronesla Alexandřina máma těsně předtím, než jednoho pošmourného listopadového dne před sedmi lety zemřela na rakovinu. Když se ti chce, stojíš u baru a dáváš si drinky, dokud nejsi úplně namol a nemusíš jít zvracet. Nebo se vytratíš už po večeři a jdeš domů, protože si myslíš, že jsou tam jen samí pitomci. Můžeš se pokoušet o hlubokomyslný rozhovor s depresivním klukem, který se považuje za umělce. Nebo celou noc protancovat. Bude to takové, jaké si to uděláš, ale jenom těžko lepší.

Alexandra vyrůstala jen s mámou. Byly samy. Mezi diagnózou a smrtí uplynuly pouhé čtyři měsíce. Třebaže se to stalo

před sedmi lety, Alexandra ji ještě pořád občas vídala, když se na sebe podívala do zrcadla.

Přišla domů kolem sedmé a hodinu nato byla po večeři. Umyla nádobí, převlékla se do županu a s mátovou čokoládou se posadila na gauč před televizi. Dávali film o advokátce, která bojovala proti mafii. Studia práv Alexandra Svensonová stále ještě zvažovala. Měla ráda pravidla.

Nakolik byla nespokojená se svou osamělostí, natolik byla spokojená v práci. Dělal v G4S ve Västberze, v obrovské mezinárodní společnosti, kde měla své jisté. Uvažovala, že si jednou najde něco jiného, možná v centru, ale nikam nespěchala. Je jí teprve dvacet čtyři, má celý život před sebou.

Nejdřív si musí někoho najít.

Občas měla odpoledne pocit, že by si z práce přivedla domů snad kohokoli, uvařila mu večeři a namasírovala krk, jen aby unikla osamělosti, která na ni v bytě čekala.

Občas v noci, když se vzbudila sama v posteli, si lehla na bok, stočila se do klubíčka a objala polštář.

Občas se jí ráno chtělo jenom křičet, aby narušila ticho panující v malé, ale praktické kuchyni v Hammarby Sjöstadu.

V deset hodin ráno nacpal Sami Farhan kočárek do výtahu. První půlrok ho nechávali stát ve vchodu, ale před pár měsíci jim ho někdo ukradl. Nový kočárek, který Karin zaplatila z pojištění, brali nahoru do bytu. Který magor může krást kočárky, ptal se Sami sám sebe a nadával na úzký výtah.

Světlo venku bylo překvapivě ostré. Beze spěchu kráčel nahoru ulicí Skånegatan, dítě usnulo, ještě než dorazil na vršek kopce.

Sami vešel do Vitaberského parku a dál tlačil kočárek před sebou nahoru k Sofinu kostelu. V protisvětle uviděl muže v černé bundě, postávajícího před vchodem do příbytku božího. Měl oholenou lebku a nápadnou, širokou jizvu kolem hlavy. Jako by mu na ni spadla svatozář a natrvalo ho ocejchovala.

Toomas Mandel.

„Je to pěkně na hovno,“ bylo první, co Mandel řekl, když se pozdravili. „To ti teda povím.“

Sami si povzdechl. Celé město ví, co se stalo. Neměl ponětí, jak se ty drby rozšířily, on je do oběhu nepouštěl. Jenže teď už bylo pozdě něco dělat. Všichni věděli, že ho ten zatracený Turek podrazil a pak jako by se nad ním slehla zem. Všichni věděli, že z toho byznysu s mraženými koryšmi sešlo.

Sami pokrčil rameny. Dál před sebou tlačil kočárek jako sněžný pluh a Mandel se přizpůsobil Samiho tempu. Společně scházeli parkem k náměstí Nytorget.

„Přemýšlel jsi nad tím?“ zeptal se Mandel.

Sami přikývl.

„Nevím. Vážně nevím, chápeš?“ řekl. „Mám tisíce otázek. Nebo aspoň stovky.“

„Ptej se. Nejsem si jistej, jestli už znám všechny odpovědi,“ upozornil ho Mandel, „ale dělám na tom.“

„Řekni mi znova o těch vratech. Zavřou se, když se spustí alarm, je to tak? A co ostraha...?“

„Večer je tam šestnáct hlídačů,“ odpověděl Mandel.

„Což znamená, že šestnáct chlapů zavolá posilu. Rozumíš? Když každý z nich zavolá posilu a pak přijede šestnáct aut... Dělá to asi sto poldů. Kolik bysme měli času?“

Šlo o relevantní dotaz. Udělat dostihovou dráhu v Täby, to chtělo rychlost. Peníze budou uložené v zamčené místnosti do doby, než si je kolem půlnoci přijdou vyzvednout lidé z ostrahy. Dostat se do místnosti nebylo těžké, ale problém byl dostat se potom z dostihové dráhy pryč.

Zatímco Mandel vysvětloval, jak to má promyšlené, odbočili doleva, dolů k ulici Malmgårdsvägen. Sami pozorně poslouchal a kladl navazující otázky.

Od chvíle, kdy Sami stál na přístavní hrázi ve Frihamne-
nu a loď s krevetami nepřiplula, uplynulo deset dní. Toho rána se vrátil domů bez plánovaného šampaňského a v tak špatné náladě, že ji nedokázal skrývat.

Karin byla vzhůru, seděla v kuchyni a jedla sušené, lepkavé švestky přímo z pytlíku. Obvodové zdi jejich činžáku v Högbergsgatan byly popraskané a od podlahy táhlo. Karin měla na sobě dlouhý bílý froté župan, který dostala od Sami-
ho k Vánocům a který si teď přitáhla blíž k tělu.

„Myslíš si, že jsem nechutná, co?“ řekla.

Ušklíbl se a zavrtěl hlavou.

„Už jsem si zvykl,“ odpověděl.

Ještě si nesvlékl bundu.

„Cože? Copak jsem minule taky jedla švestky?“

„Jo.“

Ani tehdy chuti na sušené švestky nemohla odolat. Karin teď byla znova těhotná něco přes sedm měsíců, termín měla

na začátku dubna, což znamenalo, že mezi dětmi bude rozdíl jen něco přes rok.

„Mít děti takhle těsně po sobě by mělo být protizákonné,“ prohodila.

Vztekle se podívala na sáček se švestkami. Po každém vyjedeném pytlíku strávila hodinu na záchodě. Už mu říkala, aby jí tolik švestek zakázal jíst, ale když viděl, jak na sáček upírá hladový pohled, nedokázal jí v tom bránit.

„Proč nemůžu mít chuť na něco zdravého?“ zeptala se. „Některý těhotný jedí jenom brokolici.“

Sami na to nic neřekl a až tehdy se na něj Karin podívala.

„Co je?“ zeptala se. „Stalo se něco?“

Její odlehčený tón vzal za své, vystřídala ho ustaraná vráska mezi obočím a pohled, jemuž naprosto chyběla něha.

Když se Sami do Karin zamiloval, bylo mu právě patnáct. Byla pro něj nedosažitelná a fakt, že skončili ve stejné třídě ve škole, se vymykal pochopení. Ona pocházela z města a on z předměstí, ona patřila ke střední třídě, on ke spodině. Trvalo celé měsíce, než se ji vůbec odvážil oslovit, a ještě déle, než ji dokázal pozvat na rande. Sami se s bratry o holkách bavil vždycky otevřeně, ale o Karin si nedovolil říct ani slovo. Báł se, že se o ni začne zajímat jeho starší nebo mladší bratr dřív, než on sám udělá nějaký pokrok.

Když spolu začali chodit, bylo mu sedmnáct. Pak nastalo několik měsíců téměř jako vytržených z předvídatelného amerického filmu pro teenagery, období, kdy všechno, co hráli v rádiu, jako by někdo napsal přímo pro ně dva. Potom jí jednoho večera náhodou prozradil, co provedl, šlo o jakési vloupání. Tedy ne tak náhodou, spíš se tím chlubil. Připadal si jako drsňák, jako dospělý. Udělal to spolu se svým starším bratrem, dnes už si ani nevzpomíná, co přesně ukradli. Karin se s ním pár minut nato rozešla. Bez okolků. Dosáhl přesného opaku toho, v co doufal. Jasně mu řekla, co si myslí. Nehodlá – nikdy v životě – chodit se zločincem.

Trvalo pár let, než ji přemluvil, aby se k němu vrátila, ale od té doby se situace několikrát opakovala. Pořád dokola. Než Karin přistoupila na to, že s ním bude mít dítě, musel jí jednou provždy slíbit, že se svým starým životem skoncuje. Čekala je společná budoucnost, život, ve kterém si Karin nebude muset dělat starosti, že si pro něj jednoho dne přijde policie, zavřou ho a klíč od cely zahodí. To, že mu bude věřit, sdělila mu tehdy příkře, je důkazem její lásky. Jenže Karinina důvěra od té doby prošla nejednou zkouškou a vráska mezi jejím obočím dávala v tuhle chvíli jasně najevo, že právě prochází další.

Sami jí sdělil, co se stalo, že mražení koryši byl podfuk, a Karin si oddechla.

„Obchodní aktivity se vždycky dají nějak vyřešit,“ utěšovala ho.

Nechápal, kde se v ní bere ta síla.

Když později toho dne řekl o tom, co se stalo, svým bratrům, reagovali úplně jinak. Nadávali, křičeli a potom se čtyřicet hodin intenzivně věnovali pátrání po Hassanu Kayovi. Ale po Turkovi se slehla zem, případně se ukryl s penězi někam do jeskyně v pohoří Taurus. Nebylo možné ho vystopovat. Když to bratrům došlo, povzdechli si, ještě trochu zanáдали a pak Samimu řekli, že se nemusí tvářit tak děsně provinile. Investovali společně a Turek je podrazil všechny tři. Nic víc, nic míň. Není to ničí vina, kromě Hassana Kayi, a pokud se ten hajzl ještě někdy objeví...

Přátelům, kteří do projektu vložili peníze a kteří se jeden po druhém začali ozývat, protože zvěsti se šířily rychle, opakoval Sami totéž pořád dokola. Zařídí to. Zaplatí. Slíbil jim dobrou investici, slíbil úroky, a ty taky dostanou. Ne ve formě zisku z mražených koryšů, ale nějakým jiným způsobem.

To samé říkal každému, koho potkal, lidem, kteří brali jeho porážku jako projev slabosti a naivní důvěřivosti. Pořád

hodlal dát si život do pořádku, ukotvit se v roli otce rodiny. Svět zločinu nechá za sebou.

Jenom teď musí udělat jeden velký kšeft, aby se znova mohl postavit na nohy. A čím dřív k tomu dojde, tím líp.

„Vím, jak to vypadá,“ řekl Sami Mandelovi, když se dozvěděl, že Estonec má něco rozjetého. „Jasný? Jako bych snad nevěděl, jak to zní, když se řekne ‚poslední‘ kšeft. Ale myslím to vážně. Mám v plánu udělat ještě jeden, poslední kšeft, a jestli bude tvůj, nebo někoho jiného, záleží na tom, co se naskytne dřív.“

Sami se najednou zastavil.

„Co je?“ zeptal se Toomas Mandel nervózně.

„Ticho.“

Sami stál naprosto bez hnutí a poslouchal. Mandel udělal totéž. Nic neslyšel.

„Poldové?“

Sami se sklonil nad kočárkem a zpod vrstev deček a příkrývek vyndal Johna. To, co začalo jako tiché vzlykání, teď přešlo v pláč. Občas se takhle rozplakal, když se probudil z hlubokého spánku. Sami si myslel, že má zlé sny.

„Do hajzlu... to je skutečný dítě?“ vyrazil Mandel překvapeně.

„Ty jseš blbec.“

„Myslel jsem, že ten kočárek je jenom atrapa.“

„Atrapa?“

„Abys ošálil poldy.“

„Ty jseš fakt magor,“ konstatoval Sami.

Houpal chlapečka v náručí, dokud se neuklidnil a znovu neusnul.

Mandel zavrtěl hlavou.

„Žádnej strach,“ řekl Sami a položil dítě zpátky do kočárku. „Nebude vřískat.“

Mandel obrátil oči v sloup. Vraceli se nahoru do parku. Cestou Mandel procházel sestavu a přerozdělení podílů.

„Potřebuju šest milionů,“ řekl Sami. „Můžeš to rozdělit, jak chceš, ale tohle je moje minimum. Jasný? Pokud mi nemůžeš garantovat šest milionů, tak do toho nejdu.“

„Dostaneš víc,“ ujistil ho Mandel. „Mnohem víc.“

Když se ploužili zpátky do kopce, majestátní silueta kostela se rýsovala proti modrému nebi.

„Nejlepší na tom je,“ vysvětloval Toomas Mandel, „že je to jenom tři minuty od jachtklubu. Nikoho nenapadne, že máme namířeno tam. Jakmile se dostaneme ke člunu, máme vyhráno. Policie je na Vaxholmu a my budeme v Bergshamře během deseti minut. Nemají šanci to stihnout. Budeme mít pořádný náskok.“

„Chceš tím říct,“ ptal se Sami, „že k jachtklubu pojedeme na koni? Já ti nevím... Na koni jsem nikdy nesešel...“

Připadalo mu, že čím víc se celým tím nápadem zaobírají, tím je to horší.

„Je to jedna z možností,“ odpověděl Mandel.

„Ale vždyť bude celá ta podělaná dostihová dráha v Täby plná žokejů. Chápeš to? Jim přece neujedeme. Jsou to profíci.“

„Říkám jen, že je to jedna z možností,“ zopakoval Mandel. „Možná je to špatný nápad, jenže na koni se můžeš dostat z dostihových drah dolů k jachtklubu, aniž bys riskoval, že se střetneš s policejními auty nebo se zásahovkou.“

Sami zavrtěl hlavou.

„Já ti nevím,“ řekl. „Všechno ostatní je v pohodě. Prostě... nevím. Zní to všechno celkem dobře. Ale musíš přijít na jiný způsob, jak se odtamtud dostat. Jasný?“

„Budu na tom dělat.“

Když Michel Maloof vyndal z kapsy u bundy obyčejný a zmačkaný papírek se jménem a telefonním číslem Alexandry Svenssonové, chystal se zrovna zaplatit velké menu v McDonaldu v Hallundě a nejdřív mu vůbec nedocházelo, kde se u něj v kapse vzal. Od setkání u muže se psy uplynulo osm týdnů. Zatímco Maloof čekal na cheeseburger, pohrával si s papírkem a všiml si webové adresy seznamky. Díky té si vzpomněl.

Vzal tác a šel se posadit ke stolu u okna s výhledem na Bauhaus. Sám nikdy na žádné internetové seznamce nebyl, seznamování se ženami mu nedělalo potíže. Ale věděl, že někomu to vyhovuje. Nejsme všichni stejní.

Držel papírek před sebou a přitom pil brčkem kolu.

Má jí zavolat?

Po schůzce v G4S hodil Maloof černou aktovku do auta a rezignovaně odjel, celý rozčilený a současně vyčerpaný. Dostal pořádnou lekci. Na pár kraťoučkových okamžiků si myslel, že vydělá miliony, načež se dozvěděl, že ještě předtím přijde patnáct let vyjednávání a diskusí.

Měl pocit, jako by se stal obětí laciného vtipu, jako by ho oba ředitelé vodili za nos, a pak na něj udeřili těmi svými „uzavřenými smlouvami“.

Maloof jel ze Stadshagenu přímo do ulice Upplandsgatan, aby o tom, co se stalo, řekl Zoranu Petrovičovi. Maloof nepatřil mezi největší automobilové nadšence, ale řízení seatu mu v případě, když byl našťvaný, připadalo frustrující. I když dupl na brzdy, auto zpomalovalo měkce, a prudké zrychlování jako by u auta nenašlo odezvu. Dost možná to na Maloofa mělo uklidňující efekt, protože když přijel do Café Stolen, nejhorší vztek už z něj vprchal.

Petrović na něj čekal v jednom z oddělených boxů v restauraci. Jeho dlouhý, hubený trup trčel nad stolem jako proutek. Před ním stála sklenice vlažné vody. Bylo půl čtvrté odpoledne a v podniku kromě personálu nikdo nebyl. Ke stolu přistoupila nová servírka, kterou tu Maloof ještě neviděl, a zeptala se ho, co si dá.

„Najal jsem ji hlavně proto, abych otestoval, jestli se dovede ovládat,“ řekl Petrović, když dívka v přiléhavé sukni odešla do kuchyně pro šálek kávy.

Maloof se přestal vztahu Zorana Petroviće k ženám divit už před mnoha lety. Petrovićův komentář lhostejně přešel a místo toho mu pověděl o schůzce ve Stadshagenu. Ačkoli znal tenhle Jugoslávec Maloofa tak dobře jako málokdo, nevyšlehl na něm žádné stopy hněvu nebo frustrace, které Maloof přitom ještě před chvílí prožíval. O absurdní konverzaci, kterou vedl v zasedací místnosti G4S, mu teď neutrálním tónem vykládal věčně usměvavý, klidný, nezaujatý Maloof.

„Ale vždyť je to perfektní,“ řekl Petrović s obvyklým nadšením. „Představil ses jim a teď ví, co jsi zač a co můžeš nabídnout. Líp to ani jít nemohlo.“

„No jasně,“ opáčil Maloof a krátce se zasmál. „No vlastně ne. Lepší by bylo, kdyby si ty naše aktovky koupili.“

„Kašli na to,“ řekl Petrović se smíchem. „Tohle je jenom začátek. Až se dostaneme dál, budeme se topit v penězích.“

Maloof se po několika minutách nechal proti své vůli ukořelbat slovy útěchy svého přítele. Oba byli v zásadě optimisté: kdyby nebyli, nikdy by se nedostali tak daleko.

Maloof teď papírek položil na ták, ale nespouštěl z něj pohled, ani když vyndával hamburger z krabičky.

Možná má Petrović pravdu a všechno půjde podle plánu, jenže stejně tak je možné, že se plete. Nebude nic proti ničemu, když jí zavolá. Neříkal snad muž se psy, že Alexandra Svenssonová vypadá dobře?

Maloof vytáhl mobilní telefon.

Pozval ji do restaurace Mandolína.

Domluvili se, že se setkají v pátek kolem sedmé. Maloof si dal záležet, aby dorazil včas, a když hodiny na věži kostela Adolfa Fredrika sedmkrát odbily, čekal už na chodníku v ulici Upplandsgatan. Protože mrholilo, natáhl si přes hlavu kapuci od bundy. Zima v moderních dobách už švédské hlavní město příliš netrápila a nejlíp se do ní hodily gumáky.

Když ji o deset minut později viděl přicházet od parku Tegnérlunden, hned věděl, že je to ona.

Alexandra Svenssonová měla na nohou praktické holinky, nahoře lemované úzkou kožešinou, a na sobě dlouhý, bleďě modrý, péřový kabát. Podle popisu, který Maloof našel na Match.com, se považovala za osobu, jež by chtěla „vnést do života trochu luxusu“. Byl si jistý, že kožešina na botách a barva kabátu toho byly důkazem.

Když procházela pod pouliční lampou v ulici Kammakargatan, mohl si ji prohlédnout líp. Na seznamce psala, že „biologický věk není důležitý“. Maloof by Alexandře hádal kolem pětadvaceti. Modrooká blondýna s kulatými tvářemi, výraznou, vystouplou bradou a malými, červeně namalovanými, našpulenými rty, jako by se chtěla líbat. Maloof na ni zamával. Alexandra k němu radostně popoběhla a impulzivně ho objala.

Dost možná se jí už párkrát stalo, že muži, kteří ji kontaktovali přes internet, na schůzku nakonec nepřišli.

Vešli spolu do restaurace a dostali stůl stojící trochu stranou. Chvilku si pročítali jídelní lístek, ale když přišel číšník pro objednávky, oznámil jim, že by je kuchař rád překvapil.

„Můžu vám slíbit, že nebudete zklamaní.“

Alexandra se na Maloofa tázavě podívala a on jí s úsměvem vysvětlil, že majitele restaurace zná.

Zoranu Petrovičovi patřilo v ulici Upplandsgatan hned několik restaurací.

Strávili spolu příjemný večer. Nijak jinak se to popsat nedá. Maloof se předem rozhodl, že se nebude vyptávat na Västbergu ani na G4S. Pokud by chtěla o skladu hotovosti mluvit, bude poslouchat. Se zájmem. Ale kdyby se o něm nezmínila, jak tomu skutečně během skoro celé večere nakonec bylo, nehodlal na ni tlačit. Byl přesvědčený, že si nejdřív musí získat její důvěru, a až pak nadhodit témata, která ho zajímala. Byla to otázka trpělivosti.

Alexandra Svenssonová ovšem nebyla žádná tajnůstkářka. Nebyla ani nijak málomluvná. Otevřeně vyprávěla o sobě a svém životě. Vyrůstala ve stockholmské čtvrti Nacka, studovala ekonomii na Stockholmské univerzitě, ale nedostudovala a místo toho začala pracovat. Líbilo se jí, že každý měsíc dostává plat, dávalo jí to pocit jistoty. Bydlela v podnájmu, nebo spíš v podpodnájmu, v jedné garsonce v Hammarby Sjöstadu. Zmínila se taky o podniku, který přepravuje hoto-
vost, kde pracuje už skoro dva roky a kde se jí líbí.

„Ale asi tak za půlku platu si kupuju kytky,“ přiznala.

„Kytky?“

„Kytky zbožňuju,“ řekla Alexandra Svenssonová. „Když přijdu domů a ve váze na stole prostě stojí kytky, když tam voní růže a hyacinty... Co může být lepšího?“

„Nic,“ odtušil Maloof. „No jasně.“

„A v kuchyni pěstuju pár bylinek. Žádnou exotiku. Jen bazalku a rozmarýn a koriandr, prostě. Aspoň myslím. A ještě mám balkon. Nevím, co bych si bez něj počala.“

„To ne,“ řekl Maloof.

„Touhle roční dobou se dá jenom plánovat, prostě. Ale dole ve sklepě mám uskladněné všechny muškáty v květináčích. A jakmile se trochu oteplí, vezmu je nahoru a dám je znova na balkon. Netušila jsem, že dokážou přezimovat, ale fakt dokážou, prostě.“

„No jasně,“ řekl Maloof a zasmál se.

Alexandra najednou zvážněla a podívala se přímo do jeho hnědých očí.

„S tebou se mluví fakt snadno,“ řekla. „Jako fakt. Vážně.“

„Určitě,“ odpověděl a vycenil na ni všechny zuby, jak široce se usmál. „S tebou... taky.“

„Na zdraví, Micheli.“

Pozvedla skleničku a oba se napili červeného vína.

Už si stihli objednat druhou láhev.

Alexandra Svenssonová mluvila dál. Skoro ani nepotřebovala povzbuzovat, Maloofovy názory považovala za samozřejmé a večer uběhl, aniž by od něj chtěla víc než jen pozornost.

Tu jí byl ochotný věnovat.

Domů k Michelu Maloofovi jeli zmoklým, opuštěným městem ponořeným do tmy a on ani nestačil vyndat šálky na čaj, když vtom ho přitlačila ke stěně a strčila mu jazyk do pusy. Byl o něco menší než ona, ale její síla ho stejně překvapila. Smýkla jím na podlahu v obývacím pokoji a z gauče stáhla deku, kterou utkala jeho máma. Díky tomu neskončili nazí na parketách.

Po tomhle překvapivém, intenzivním milování, před kterým se téměř nestihli svléknout, se posadili ke kuchyňskému stolu a dali si cigaretu – nad sporákem ve skřínce s kořením měl schovanou krabičku marlborek –, načež odešli do ložnice a milovali se znova. Tentokrát rozvázněji.

Maloof pak už chtěl jenom spát. Byly čtyři hodiny ráno a on byl z té přemíry červeného vína a záplavy monologů zmožený. Ale právě když usínal na měkkém péřovém polštářu, začala mluvit o budově ve Västberze.

Přinutil se zůstat ještě vzhůru.

A o pár minut později pochopil, proč ten starý muž z lesa navrhoval, ať se s Alexandrou Svenssonovou sejde.

„Asi bude lepší, když uniformovaní policisté počkají za dveřmi,“ řekl Kant jedoucí nahoru výtahem ve třetím z pěti hötorgetských věžáků v centru Stockholmu.

Vrchní státní zástupce Björn Kant byl šedesátník a patřil k nejzkušenějším švédským státním zástupcům v oblasti trestního práva. Vidět ho, jak se pohybuje ulicemi města jako normální člověk, místo aby seděl za pracovním stolem, byl nevšední zážitek. Naposledy se osobně účastnil zatčení asi tak v sedmdesátých letech, napadlo Caroline Thurnovou.

Pomačkaný tmavohnědý oblek státního zástupce vypadal dokonce ještě pomačkaněji než obvykle.

„Když počkají za dveřmi? Proč, prosím vás?“ zeptala se.

„No, vždyť...“ odpověděl Kant, „není to žádný obyčejný... chci říct, není přece nutné uvádět ho do rozpaků. Nevíme přesně, jakou má právě schůzku, a...“

„Uvádět ho do rozpaků?“ zopakovala Thurnová překvapeně. „Jdeme ho zatknout. To si asi bude muset připadat trochu trapně.“

Upřímně ji to překvapilo. I když byla o polovinu mladší než Kant, pracovala čtyři roky jako vedoucí akční skupiny Švédské kriminální policie a během té doby se s vrchním státním zástupcem setkala mnohokrát. Vždycky ho vnímala jako efektivního, objektivního a rozhodného muže.

Teď na něj shlédla. Stáli vedle sebe v potemnělém výtahu, jedna zářivka nefungovala. Šlachovitá, pevně stavěná Thurnová byla vysoká a hubená, měla ostře řezané rysy ve tváři a blond vlasy stažené do nedbalého culíku, který měla proto, aby jí vlasy byly co nejmíň na obtíž.

„Tak proto jste tu osobně?“ zeptala se. „Abyste dohlédl na to, že našeho podezřelého ‚nevedu do rozpaků‘?“

Skoro dva měsíce vedli spolu s Interpolem vyšetřování a nebylo pochyb, že ředitel Henrik Nilsson, tak akorát opálený, s hustými, šedými vlasy sčesanými dozadu a právě teď zaměstnaný jakýmsi jednáním v osmnáctém patře hōtorgetského věžáku, je mnohem víc než jen prostý daňový podvodník. Thurnová nepochybovala o tom, že ten člověk má na rukou krev. I když si dal záležet, aby ho ta krev jen lehce potřísnila. Je to zločinec, jehož je třeba postavit před soud.

Během vyšetřování byl Björn Kant o dosahu Nilssonových aktivit přesvědčený míň než Thurnová. Ale plně se shodli, že je vinen přinejmenším několika finančními zločiny.

„Vím, že si myslíte, že to není podstatné, Caroline,“ řekl Kant. Měl potíže podívat se jí do očí. „Víte ale, že chodí lovit bažanty s ministrem průmyslu a obchodu?“

„To snad nehraje žádnou roli!“ vyštěkla Thurnová.

Výtahem jeli i dva uniformovaní policisté, které Thurnová víceméně popadla cestou. Dívali se do země a tvářili se, jako by probíhající rozhovor neslyšeli.

„Říkám jen, že bychom to nemuseli tak hrotit,“ zamumlal Kant a uvědomoval si přitom, že mladá a stále ještě nesku-tečně naivní vedoucí akční skupiny nemá pro jeho pragmatickou povahu pochopení.

Někteří policisté začnou být cyničtí už po prvním týdnu v práci, jiní jsou odolnější. Ale to, že se Thurnové dařilo rok za rokem udržovat si důvěru ve své bližní navzdory všemu, čeho byla svědkem, byl velký úspěch. Kant si jí za to vážil, ale taky věděl, že pokud funguje morální kompas, neuškodí ani trocha diplomacie.

Výtah zacinkal a dveře se otevřely.

Čtyři státní zaměstnanci z něj vystoupili a rychlými kroky se vydali chodbou ke konferenční a zasedací místnosti na jižní straně budovy. Zdejší chodba je stejně omšelá jako chodby na policejním ředitelství, napadlo Thurnovou, a je cítit stejným čisticím prostředkem.